

J ⁶⁴ / 12724 p.i. 201087

EESTI RAHVUS-
RAAMATUKOGU

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 26 (392)

8. juulil 1929 a.

IX. aastakäik

ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.

Tellimise hind: aastas Kr. 10.—
poolaastas „ 5.—
veerandaastas „ 2.50

Kohtu- ja siseministriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:

aastas Kr. 8.—
poolaastas „ 4.—
veerandaastas „ 2.—

Üksik number maksab 25 senti.

Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24
Avatud k. 1/29—1/23. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1

Kuulutuste hinnad:

1/1 lehek. Kr. 40.— || 1/4 lehek. Kr. 10.—
1/2 „ „ 20.— || 1/8 „ „ 5.—
1/3 „ „ 13.50 || 1/16 „ „ 2.50

Tunnistuste kaotuste kuulutused Kr. 1.—

Lehe eesküljel 75% o, tekstis 100% o kallim.

Aadressi muutmise 30 senti.

Aadress kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338
Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak, nr. 543

Sisu: 1) J. Veneman, Politsei toimuste ulatusest juurdlusel ja otsimisel. 2) M. Lembit, Kas on vaja elanikkude registreerimise süsteemi muuta? 3) M. Morrison, Süüdivus uue karistusseadustiku järele. 4) Viis aastat maailma politseid. 5) Spordi alalt. 6) Ametlik osa. 7) Küsimusi ja kostmisi. 8) Kirjavastusi. 9) Kuulutusi.

Politsei toimuste ulatusest juurdlusel ja otsimisel.

J. Veneman.

(Lõpp.)

Andes seega lühikese ülevaate politsei tegevusest juurdlusel ja eeluurimisel, nagu see Kr. kp. s. on nähtud ette, ei saa aga jätta nimetamata, et praktika on kaugelt ületanud need piirid, millega vastav komisjon seadustiku väljatöötamisel piirdunud. Näib, nagu oleks politsei toimuste hindamisega mindud endise korra poole tagasi, jättes neid motiive tähelepanemata, mis olid omal ajal tõukeks ja aluseks politsei juurduse ja eeluurimise toimuste praeguse korra fikseerimiseks, kuigi paljude selle küsimuse kohta sõna võtnud autorite arvates on praktika teinud sammu edasi, kasvanud üle neist piiridest, mis seaduseandlus on omal ajal rajanud, püüdes oma väidetele leida alust üksi dogmaatilise seaduste seletamisega, muu seas toetudes mõnes küsimuses endise

politseikorralduse normidele, ühtlasi seda õigustades veel seega, et politsei moraalne ja võimete nivoo on aja jooksul muutunud niivõrt, et iseenesest on langenud ära need alused, mis põhjustasid omal ajal suruma politsei toiminguid juurdlusel ja eeluurimisel säärastesse raamidesse, nagu seda määrab maksev seadus. On tekkinud seega teatav dualism eeluurimise toimuste alal. Pole ju kellelegi saladus, et politsei talitab juurdlusel ja eeluurimisel nii öelda sama meetodi järele nagu seda kohtu-uurijagi: kuulab üle süüaluse ja tunnistajad, seab kokku juurdlusel protokolli ja isegi kutsub enda juure ülekuulamiseks isikuid, kellest ta loodab saada asja kohta tarvilisi teateid.

Otsides vastust küsimusele, kas on nimetatud toimingutes politseil seaduslikku

alust, siis näib, et vaevalt saaks leida seks jaatavat vastust, kui jääda arutlemisel puht seaduse alusele ning ühtlasi pidada silmas asja kriminaal-poliitilist külge. Süüaluse ülekuulamise küsimust on vene senati üldkogu arutades öelnud, et „süüaluse süüdistamine ja tema ülekuulamine, olgugi algjärgus, ei ole ühegi seadusega pandud politsei peale ega lubatud... Ja nimelt seepärast, et süüteo ülestunnistamisest või selle salgamisest oleneb paljudel juhtumitel asja käik ning tagajärg, mistõttu seaduseandja loeb süüdistamist kohtupidamise korrasse kuuluvaks aktiks ja sedavõrt tähtsaks, et ta neid politsei toimingute piiridest eraldab.“ (Otsus nr. 18 — 1885. a.) Järjekult ei ole politseii süüaluse ülekuulamise õigust, isegi siis mitte, kui ta asendab § 258. põhjal kohtu-uurija. Mis puutub tunnistajate ülekuulamise, siis ei saa seda ka kuritegude avalikukstegemise otstarbekohasusest välja minnes pidada kasutoovaks. Ühelt poolt takistab see vormalne toiming politsei kiiret tegutsemist ning teiselt poolt muutub see asjatuks kodanikkude tülitamiseks, mõjudes ühtlasi halvavalt õigusemõistmisele, sest vaevalt tahab olla keegi segatud kriminaalajas, vaid igal paremal juhtumil püütakse harilikult hoiduda sellest emale. Oletame, näiteks, juhtumi poliitiliste süütegude alalt, kus see eriti võib ilmuda: politsei on saanud teada, et keegi X. on levitanud teateid peatsest riigipöördest; politsei, pidades neid teateid usaldusväärseiks, määraks praeguse praktika juures alata juurdlust, kuulaks üle süüaluse ja kõik isikud, kellelt ta loodab saada tarvilisi teateid, nende seletusi kandes protokoll, mille tõepärasust ülekuulavad kinnitavad ülekuulamise aktil oma allkirjaga, seega toimetades vormilise ülekuulamise. Kõige selle tulemus võib olla see, et pole saadud tõestada X. süütegu, sest ülekuulatud tunnistajad, olles teadmises, et neil on tege mist politseiga, ühtlasi teatavat hirmu tundes protokoll vastu, vaevalt avaldavad politseinikule kõike seda, mis nad teavad, olles hoitud tagasi mitmesugustest põhjustest, et mitte segada asjasse. Juurd luse tulemused oleksid minu arvates ol nud palju paremad, kui politsei täpselt oleks pidanud kinni § 254. ette nähtud juurd luse viisidest. Ehk oletamegi, et X. süütegu oleks saadud säärasel teel tehtud kindlaks, siis oleks kohtu-uurija ikka-

gi kuulunud omakord samad tunnistajad üle, seega tülitades isikuid mitu korda. Olgu siin kohal nimetatud, et ses suhtes eeskujulikum on Inglismaa, kus politsei ametnikkudele antud instruksioonid sisaldavad valjuid nõudeid eraisikute poole pöördumisel. On eriti rõhutatud, et politsei uurimistoimustel ainult mööda-pääsematul tarvidusel pöörduks asjaolu de selgitamiseks ja andmete saamiseks kodanikkude poole, nii kaua, kui seks muid teid ja võimalusi, tuleb hoiduda viimaste tülitamisest.

Edasi tähendasin, et politsei seab juurd lustoimustel kokku protokolle. Kas on antud temale seks seadusega õigus? Et lahendada küsimust, tuleb vaadata kõige pealt, mis seadus mõistab protokoll all. Kr. kp. s. ei anna selleks vastust, lugeses küsimuse iseenesest mõistetavaks, kuid sest on vähe. Makalinski, seda küsimust arutades ja ühtlasi võttes arvesse ses küsimuses Kazanski, Gontšarovi j. t. identset arvamist, tuleb otsusele, et poliitseile ei ole antud õigust juurd lustoimustel seada kokku protokolle, s. t. akte, mis kirjutatud alla mitme isiku poolt. Küsi mused lahendamisele jõudes arutlusel, et kuni kohtu-uurijate instituudi asutamiseni seati kokku protokollid ainult kohtute poolt ja sisaldasid otsuseid või otsustege vaid määrusi. Kohtu-uurijate instituudi asutamisega 1860. a. viimastele antud nakazis ja asutises (Sead. k. 1857. a. XV k. 2. j. § 2 lisa p. 17 ja Üld. kub. as. s. II k. 1. j. § 4013 lisa p. 17 — a 1863. a. täien dus) oli omastatud esimest korda „pro tokoll“ nimetus aktidele, mis seatud kok ku mitte kollegiaalasetuste, vaid üksikute kohtu-uurijate poolt, kusjuures oli mää ratud, et protokollid seatakse kokku uurimistoimuste kohta ja kirjutatakse alla kõigi asjas figureerivate isikute poolt, kuid kohtu-uurija poolt ettevõetud kor ralduste üle seatakse kokku tema poolt erilised määrused, mis kannavad üksi k.-u. alkirja. Siit selgub, et protokollide all mõeldakse sääraseid akte, millised seatakse kokku mitmete isikute osavõ tul. Sama mõtte sai protokoll ka Kr. kp. s., kusjuures §§ 467.—471. määratakse protokollide kokkuseadmise kohta kohtu-uurijatele juhtnõõrid, millised oma olemu selt ei erine neist, mis olid 1860. a. kohtu-uurijatele antud nakazis. Nagu nägime eelpool, peab politsei juurd lusel koguma kõik tarvilikud andmed § 254. kohaselt

järelekatsumiste, suusõnaliste küsitlemiste ja salajase järelevalve teel, millest tuleb järeldada, et nimetatud toimingutel ei tule seada kokku politseil mingisuguseid akte, millest võtaksid osa mitmed isikud, sest need toimingud eeldavad politsei üksik-tegevust.

Kõigi nende aset leidnud arutluste alusel näib mulle, et see n. n. „praktika ülekasvamine“ politsei juurdlusel ja eeluurimisel ei ole sündinud seaduse alusel ega või olla lubatud, arvestades nende motiividega, mille alusel politsei tegevus suruti säärastrasse raamidesse, seda rohkem, et elame demokraatlikus riigis, kus kodanikkude õiguslik seisukord peab olema eriti kaitstud ja austatud seaduste täpse käsitamise läbi. Seepärast ei tohiks praktika laiendamine sündida nii, et see muutuks kodanikkudele koormavaks, tekitaks vastolu nende huvidele. Seni, kui veel püsib kohtu-uurijate instituut

praegusel, seadustega määratud kujul, ei tohiks politsei juurdlusel ja kohtu-uurijate asendades tungida välja neist piirest, mis seadus määranud temale tegutsemiseks. Pole kahtlust, kui oli öeldud redaktsioonikomisjoni krim.-osak. poolt kokkuseatud esialgses projektis, mis käsitas politseiametnikkude kohustusi juurdlusel, õpetuse mõttes, „politsei on kohustatud eriti pidama silmas seda, et tema poolt ette võetud järeleuurimistega ei sünnita tülitamist, ebameeldivusi või haavamisi mitte ükski kõrvalistele isikutele, vaid isegi neile, kellele langeb teatav kahtlustus seadusevastasest teost osavõtmises“, et seadusandja on tahtnud politsei tegevusi korraldada nii, et kodanikud ei märkakski nende keskel sündivat uurimistööd, et isegi kahtlustatav võiks saada mulje, nagu leiaks ta politseis enese kaitsja ja heategija.

Kas on vaja elanikkude registreerimise süsteemi muuta?

M. Lembit.

Vist ükski seadus ega määrus pole leidnud rohkem arvustust „E. Politseilehe“ veergudel kui siseministri määrus elanikkude registreerimise kohta. Vaatamata sellele, et see määrus küllalt arusaadav, leidub politseiametnikke, kes toonitavad, et määrus olevat puudulik, vastolus seadustega ja pidavat osutama teguriks, millest tingitud halb elanikkude registreerimise süsteem.

Üldiselt peame tõeks, et üheski seaduses ega määruses ei sisaldu detaile, taktikat ja võtteid, kuidas teda otstarbekalt ellu viia. „E. Politseilehes“ on kirjutatud (K. Kütt „E. P.“ nr. 16 s.a.), et ei olevat määrustes tähendatud, kust peab majaraamatu pidaja saama nõutava küsimuslehe, mille aadressbüroole annab elaniku-uustulnuki registreerimisel. Öeldakse samas paigas, et lehed trükitakse riigitrükikojas ja maksavad 1 s. tükk. Kes aga oleks kohustatud 1 s. maksuma, kas majaperemees või uustulnuk-üürnik? See on ükskõik, niihästi määruseandjal kui määrusetäitjal, kumb neist maksab. Maksmine sünnitab tsiviil-vahekorra, nagu üürilepingki majanomaniku ja üürniku vahel, täiesti lihtne probleem. Soovitatakse võtta küsimus-

lehe hind — 1 s. riigi arvele, sest siis ei olevat registreerimisel mingisugust tüli, kui inimesel raha ei juhtu kaasas olema. Usun kindlasti, et neis registreerimisasutuste ümbruskondades, kus praegu küsimuslehe eest maksu võetakse, keegi elanikkudest aadressbüroosse siseregistreerimisele ei ilmu, ilma et teinud ühtki senti kaasas ei oleks. Olen ise kauemat aega aadressbüroo juhtival kohal olnud ja võin kinnitada, et selles osas ei tule enam takistusi. Plangi hinna 1 s. võtmine ei saa ka määrusevastane olla, sest määrus ei käsi anda riigi kulul kellelegi küsimuslehte. Küll on aga tuldud elanikele siis vastu, kui politsei neile küsimuslehe plangi 1 s. eest müretseb, ning ametnik selle veel aitab täita majaraamatu sissekandega võrreldes.

Leitakse, et registreerimiskaart olevat liig suur, usku ei olevat tarvis märkida jne. Arvan, et kui usulahter küsimuslehel leidub, see lehte ei tee ülearu suureks, ehk kuigi teeb, siis on see säärane viga, mida trükikoda parandab. Võib usulahtri tühjaks jätta, sest simini määr. § 1. ei nõua usu märkimist. Päritolu, sünnikoha ja sõjaväekohustuse tunnistuse nr. ja kuupäeva märkused on

tarvilised. Näiteks, kui isik hiljemalt kaotab sõjaväest vabastamise tunnistuse ja ei mäleta selle väljaandmise kohta, kuupäeva ega numbrit, siis leiab seda hõlpsasti aadressbüroo küsimusleht. Ringkirjaline korraldus pidavat nõudma uustulnuki registreerimisel elamistähisikutunnistuse ettenäitamist, kuid ei pidavat sisaldama selle kategoorilist ettenäitamise nõuet ja vastav määrus ei pidavat kõnelema sellest sõnagi. Kategoorilist nõuet ei saa määrus ega ringkiri seepärast sisaldada, et seadus ei nõua väljaspool sõjaseisukorra piirkonda isikutunnistuse kaasaskandmist ega selle muretsemist.

Tekkivale küsimusele, mida määrus ei pidavat selgitama, kas teha registreerimise märkus muule dokumendile — koolitunnistusele, ristimistähele, sõjaväest vabastamise tunnistusele j. m., kui kodanikul isikutunnistus puudub, võiks öelda, et kui määrus seda ei keela, võib tarbekorral nimetatud dokumentidele märkused teha. Ega igakord isikutunnistusele registreerimise märkuse tegemine ei paljasta veel elaniku rännakuid. Mõni kaval mees, kui soovib rännakuid varjata teatud põhjustel, võib isikutunnistuse hävitada kaotamise ettekäändel. Aus inimene näitab ka dokumendi, oletame ristimistähe, ametnikule ette, kui registreerimismärkused lisana sellel tehtud.

Tehniliselt tervete perekondade ühele registreerimislehele kirjutamine ei ole soovitav, sellest määrus ei lausu, tähendab, ei ole keelatud laste peale eraldi küsimuslehtede kirjutamine. Meil tumestub sageli see põhimõte, et toiming, mis seaduse või määrusega pole keelatud, on lubatud, seepärast jääbki ametnikel nii mitmeis asjus oma äranägemine, kuidas praktilisem ja kasulikum toimida, pidades silmas töö lihtsustamise probleemi.

Perekonnaseisu seaduse järgi tuleb vastsündinust teatada tema vanemal kohalikule perekonnaseisu-ametnikule ühe kuu jooksul, sünniajast arvates, sünniakti kokkuseadmiseks. Kuid elanikkude registreerimise kohta käiva määruse põhjal tuleb iga elaniku juuretulekust teatada linnades ja alevites 24 tunni ja maal 7 päeva jooksul. Kaasametnikud arvavad, et ei ole kahtlust, et see nõue käib ka vastsündinu kohta, kuna siseministri vastavas määruses pole tehtud

erandeid. Meie teame, et siseminister andis määruse 1921 a., siis kui perekonnaseisu seadust ei olnud veel maksmas. Määruse § 2. nõuab, et iga uustulnuki kohta peab majaraamatusse kandma tema ees- ja perekonnanime. Vastsündinul ennem perekonnaseisu-ametis registreerimist eesnime veel ei ole, seepärast ei saa registreerida teda majaraamatusse ega aadressbüroosse kodanikuna. Ka ei kohusta perekonnaseisu seadus vanemaid 24 tunni jooksul lapsele kodusel teel nime panema. Tegelikult registreeritakse vastsündinuid kuu aja pärast, sest nendest määrus ei kõnele ega saa selles olla määruse vastu eksimisi. Määrus taotleb teatud sihte, kuna vastsündinu hilisema aadressbüroosse registreerimise läbi ühiskonna ja heakorra huvid ei kannata.

Eriti arusaamatustele viib hra K. Küti kirjatöö viimase lõike sisu. Autor kirjutab, et politseikomissaridel on õigus karistada R. N. S. §§ 58. ja 59. ettenähtud süütegude eest ja seab küsimuse üles: kuidas tuleb aga toimida juhul, kui elanik on politseis või vallavalitsuses registreeritud, kuid pole kantud majaraamatusse? Ja edasi: tekib küsimus, kas võib ka seesugusel korral süüdlast administratiiv-korras karistada. Vastus on eitav. Eelnimetatud seadus lubab küll administr.-korras karistada R. N. S. § 59. vastu eksijaid, kuid nimetatud paragrahv räägib juuretulnud ja lahkunud elanikkude registreerimisest, kuid mitte majaraamatu pidamisest jne. 1921. a. määruse lõpul olevat küll tähendatud, et selle määruse vastu eksijad võetakse vastutusele kas kohtulikus või politseis korras. Mõned pidavat küll politseis korras karistama süüalusi, kuid säärane määruse tõlgitsemine olevat ekslik. Siseministri määrust ei saavat pidada seadusepäraseks, määrusega ei saavat seadust (vist §§ 58. ja 59. sisu) laiendada jne. Vististi väidab autor, et R. N. S. § 59. alusel on õigus karistada aadressbüroos registreerida laskmise kohustuse mittetäitjaid, kuna majaraamatute korraldajaid või koguni mittepidajaid selle seaduse ja määruse alusel ei saa karistada. Esiteks peab tähendama, et säärast juhust ei saa üldse olla, mil elanik registreeritakse politseis või vallavalitsuses, ilma et ta majaraamatusse oleks kantud. Siseministri määruse § 3.

nõuab registreerimise toimetusel majaraamatu ettenäitamist, ja kui isik on majaraamatusse kandmata, ükski ametnik isikut aadressbüroos ei registreeri. Tegelikult tuleb küll ette, et majaperemees, näiteks, ilmub büroosse, et isikut registreerida lasta, kuid ametniku nõudmisel ikkagi kirjutatakse isik sealsamas majaraamatusse, kui seda esimese poolt pole kodus tehtud. Keda või mis otstarbel siis olekski vaja karistada? Oletame, et majaraamatut majaomanikul üldse pole olemas ja siis ilmub elanikku registreerima, loomulikult võib peremeest siis karistada R. N. S. § 59. põhjal. Kui poleks olnud üldse mingisugust siseministri määrust elanikkude registreerimise kohta maksmas, ei oleks meie üldse saanud ka R. N. S. §§ 58. ja 59. kasutada ega käsitada, sest paragrahvide definitsioonis seisab: et politseile majaomanikkude ehk asetäitjate poolt mitteteadustamine elanikkude juuretuleku või

lahkumise kordadel, samuti elanikkude peremehele mitteteadustamine elamasumise või lahkumise kordadel jne., „neis kohtades, kus säärane teadaandmine on korraldatud“, karistatakse jne. Määruse puudumisel oleks puudunud ka süsteem, sest nende R. N. S. §§-de järgi lõi siseminister säärase süsteemi registreerimise kõrval aadressbüroos ka majaraamatute pidamise kõrval kontrollabinõuna. Mainitud seaduse detailid jäid siseministri otsustada ja minister otsustas registreerimise protseduuri võtta üles hõlpsamaks kontrollimiseks majaraamatute pidamise. Minister oleks tarbekorral peale majaraamatute pidamise võinud veel teisi detaile määrata registreerimise protseduuri juure ja nende mittetäitjaid oleks samuti võidud võtta kas politseilises või kohtu korras vastutusele, ilma et selle määrusega oleks seadust laiendanud.

Süüdivus uue karistusseadustiku järele.

M. Morrison.

Uue karistusseadustiku järgi ei arva ta süüks süütegu, mis saadetud korda isiku poolt, kes kordasaatmise ajal oma teo iseloomust ja tähendusest ei võinud aru saada ega juhtida oma tegevust, olgu vaimutegevuse haiglase või meelemõistusega oleku või keha veast või haigusest oleneva mõistuse arenematus tõttu. Tõlge on siin tarvitanud lihtsat keelt, sellele vaatamata, et sõna „вмѣняется“ on leidnud eesti keeles kohase sõna „süüdiv“. Nimetatud määrsõna tarvitusele võtmine oleks seepoolt soovitatav, et ta selgema vahe teeks süüdivuse kui kriminaalelementi ja teguvõime kui tsiviilelementi vahel. Oleks väga kahju, kui meie kriminalistika terminoloogia jääks seisma primitiivsetele difinitsioonidele.

Süüdivust võiks pidada teguvõime iseäraliseks kujuks, mis eeldab iseseisvat ja otsekohest juriidilistest tegudest osavõtmist, võimet isiklikkude õiguste ja kohuste käsutamisel, kuna teguvõimetu võiks seda ainult esindajate kaudu.

Enne kurjategijale karistumääramisele asumist püütakse kindlaks teha tema vastutusvõime, kas süüdlane võis tarvita-

da mõistust. Kuna igasugune kuritegu on juriidiline suhe konkreetset, siis pole selle toimepanek esindajate kaudu võimalik. Nii oleks kuriteo ühe elemendi määramine erisõna abil tarvilik, muidu ei anna karistusseadustik kõike seda, mis vaja süüteo koosseisu äratähendamiseks.

Kui sõna „süüdivuse“ väljajätmine on kaasa toonud endaga ka oma vastandi, „mittesüüdivuse“ (невмѣняемость, Zurechnungsunfähigkeit) väljajätmise ja see on veel tähtsam. Sest teatavasti ei ole uus karistusseadustik püüdnudki anda sarnast süütegija isiku määramist, kes oma teo iseloomust aru saab ja seetõttu võib kanda ka vastutust. Selle vastu loetakse üles need juhtumid, millal isik ei vastuta, kuid üldine sellelaadiliste seisukordade koguline määramine jääb teostatamata.

Nagu vene U. N. S. sellekohastest motiividest nähtub, on püütud süüdivuse kohta anda üldist vormeli, mis võiks olla kriminaalprotsessuaalsetel kaalutlemistei juhtnööriks. See püüe lähendab aga karistusseadustiku nendele kriminaalõpetustele, mille järgi seadustikkude kokku-

seadjad on püüdnud varematal aegadel määrata karistusi. Ja endiste aegade püüete järgi võib seal leida, olgugi kas või tuntud deterministide omi.

Fr. v. Liszti järgi on süüdivus isiku sotsiaalse ülevalpidamise kohaldamine sarnasel kujul ja viisil, mis vastab inimeste riiklikule ühiselamisele. Nagu teada, koosneb süüdivuse kriteerium äratundest ja tahtest. Kui tõendatakse, et inimese tahte vabadus on ainuke tema tegevuse juhtija ja liikuma panija ja kui isik paneb toime kuriteo, kuna ta seda oleks võinud tegemata jätta, siis peab ta selle eest vastutama. Tahet juhib mõistus ja selleks pole vaja tõendusi. Kuid uue karistusseadustiku § 39. järgi võib kuritegusid toime panna isik, kes oma teo iseloomust ja tähendusest aru ei võinud saada, kellel puudub teo äratundmise võime, kuna mõistuse poolt juhitud tahtest enesest pole juttugi, nii siis kausaalsuse tagajärgede tundemärk terves suuruses.

Missuguse õpetuse otsekohene tagajärg ja mõju oli see, kui uue karistusseadustiku § 39. on ehitatud üles mitte positiivses, vaid negatiivses mõttes? Sest positiivselt võiks ja peaks ta nii kõlama: „Süüdivaks võib arvata süüitegu, mis korda saadetud isiku poolt, kes kordasaatmise ajal oma teo iseloomust ja tähendusest sai aru ja võis oma tegevust juhtida, keda selleks ei võinud takistada haiglase rikkisoleku vaimu tegevus, meelemõistuse ta olek, kehavast või haigusest olenev mõistuse arenematus tagajärg.“ Säärasel kujul oleks meil süüdivuse positiivne mõiste ja seda ei tuleks enam otsida ega välja koorida seadustiku negatiivsusest.

Uue karistusseadustiku § 39. ei kõnele praegusel kujul ei teadlikkusest positiivsel kujul ega tahtest, kuid mõlemad on süüdivuse olulised elemendid ja peaks neid suunda ja sihti andev seadus väljendada. Iseäranis tähtis on viimane, sest ilma tahteta ei sünni üldse inimese kehaligutusi, veel vähem kuritegusid, olgugi, et süüdivuse määramisel on tähtis ka see, mis tekitab tahet. Kui isiku tegevus ripub ära sisemistest ehk välistest põhjustest, mida ei saa üksteisega vahetada, vaid tuleb lahutada nende omaduste järgi, siis peab suuna määravast seadustiku paragrahvist välja paistma nende mõlema haaramise püüe. Nii painduvad mõned avaldused meie organismis arusa-

mise mõju alla, näit.: halastus, kahetsus, kiitus, kättemaksu iha jne., kuna teised aga, nimelt füsioloogilised ja patoloogilised: külm, soe, valgus, pimedus, nälga, janu, hirm j. t. ei paindu ning neid ei saa mõjutada meie teadmine, sest need ei tule seal ümbertöötamisele. On selge, et meie teadvus pole ainult peegel, küll aga hingeline funktsioon, mis üles seab saadud muljed peale nende ümbertöötamist uuel kujul. Patoloogilised ja välised mõjud kutsuvad isikus nähtusi esile, mis sünnivad paratamatult. Moraalsed ilmuvused aga lubavad mõjutamist isiku enda poolt. Moraalsete emotsioonide tagajärjel võib süüdivusest juttu olla, patoloogiliste juures mitte.

Süüdivuse küsimuse lahendamisele asudes puhtnegatiivsest seisukohast ilma tema positiivsust puutumata, satutakse äärmusse, mis on alati ühe külgsuue paratamatu tagajärg. Sest kui suurem osa kriminaalkoodeksidest süüdivuse küsimuse otsustamisel määravad ära mittesüüdivuse ja selle üksikud juhtumid, sealjuures asuvad seisukohale, et kaebalune võib olla ainult mittesüüdiv ehk süüdiv, süüdivuse tunnuseid aga ette ei too, siis hakatakse otsima loogiliselt neid piire, mis ühelt poolt küll tõmmatud, teiselt poolt aga näitamata jäetud, ja satutakse püüratud süüdivuse juure, mis nii mitugi korda saanud seaduseandlustel komistuskiviks.

Üksi mittesüüdivuse kriteeriumi anda püüdes ja neid vaimlisi seisukordi näidates, mis eraldavad süüdivuse, ei saa muidu edasi kui neid eraldamisjuhtumisi tuleb üles lugeda lõpuni. See on aga äärmiselt raske ülesanne, sest neid seisukordi on lõpmata palju, need on pealegi mitmesugustes varjundites üksteisest läbi põimitud, lähevad tähelepanematul viisil ühest seisukorrast üle teisele ja kunagi ei jõuta neid kõiki üles lugeda.

Kuid süüdivuse negatiivsuse määramisel*) on ka see eitav külg, et ta loogiliselt nõuab nende põhjuste äranäitamist, miks see ehk teine põhjus nimelt süüdivust eraldab ehk teo toimepanija mittesüüdivaks teeb. Sellele juhiti tähelepanu juba vene U. N. S. kokkuseadajate poolt, kus tunnustati sellele teele asumisel eelseisvaid raskusi, mis tooks asjata segadusi ja looks sekeldusi.

*) Kahl, Geminderte Zurechnungsfähigkeit. Vergl. Darst. d. deutschen u. ausl. Strafrechts.

Viis aastat maailma politseid.

Läinud sügisel võis terve maailma politsei pühitseda tähtsat juubelpäeva — 3. septembril möödus sellest viis aastat, kui pandi alus maailma politseile. Muidugi pole viis aastat palju aega, kuid sel viiel aastal on eriline tähtsus: ometi jõuti kord nii kaugemale, et üksikute riikide politseiasutused hakkasid töötama enam-vähem käsikäes, et suudeti kõrvaldada kas või osaliselt neid takistusi, mis ei lubanud töötada politseile samade abinõudega nagu töötavad rahvusvahelised kurjategijad: vastastikuse abiandmisega ja suurima kiirusega. Politseil pole harilikult kombeks pühitseda oma pidusid, tal on juba niikuinii tegemist palju, kui pühitsevad teised, ja seepärast möödus ka kõnesolev tähtpäev politseile tähelepanematult ja vaikselt; kuid nüüd, mil sellest juubelist mitu head kuud möödab, võiks temast veidi kõneleda või õigemini kõneleda sellest, mis on kätte saadud, kuidas maailma politsei arenemine senini on käinud ja missugused väljavaated temal on edaspidiseks tööks ja arenemiseks.

Kui 3. septembril 1923. a. Viini kokku tulid peaaegu kõikide tähtsamate riikide politsei esindajad, siis oli see tunnuseks sellest, et tegelik elu nõuab politseiasutuste koostöötamist. Maailmasõja päevad olid küll veel kõigil meeles, üksikute riikide ja rahvaste vahel valitses veel erilisel suur vaen, kuid siiski tuldi kokku, siiski hakkasid vaenulikkude riikide esindajad üksteisega rahulikult ja asjalikult asju ajama. Huvitav ongi see tõsiasi, et tol ajal, kui üldiselt konverentsidest asja ei saadud, mis peeti riikide vahel, kes üksteisega 1914.—1918. a. sõdisid, suutsid politseiasutuste esindajad tagajärjericvalt tööd teha. Isegi see asjaolu, et kongressi kokkukutsujateks olid austerlased, s. o. sakslased, ja et kongressi linnaks valiti Austria pealinn, ei mõjunud halvasti, nagu esialgu kartsid sakslased ise ja paljud erapooletute riikide esindajad. Politseinikud taipasid, et kurjategijad on hädaohtlikud kõigile ja seepärast tuleb rahvuslik sallimatus ja rahvuslikud tunded kõrvale jätta, et leida ühist keelt ja teed kuritegevuse vastu võitlemiseks. Rahvusvahelisele kuritegevusele, kurjategijale, kellel pole isamaad ega kodukohta, seati vastu rahvusvahe-

line politsei, maailma politsei ainsa tulutoova võitlusabinõuna.

Muidugi pole rahvusvaheline politsei, maailma politsei jne. täpsed ja õiged väljendused 1923. a. loodud organisatsioonile. Maailma politsei all mõistame ikkagi asutust, mis ei ripu üksikutest riikidest, mis on ühine kõikidele riikidele ja mis tegutseb üle maailma rippumatult riikide poliitilistest piiridest. 1923. a. loodud rahvusvaheline kriminaalpolitseiline komisjon muidugi enesest maailma politseid sellises mõttes ei kujuta. Rahvusvaheline kriminaalpolitseiline komisjon tema praegusel kujul ei ole õieti muud midagi kui „politseijuhtide ühing, kes on annud üksteisele lubaduse tegutseda oma valitsuste juures selles sihis, et saaks maksma pandud teatud korraldused ja et kinni peetaks teatavatest juhtnõõridest“ (Lothar Philipp). Nii on siis praegune rahvusvaheline kriminaalpolitseiline komisjon ellu kutsunud politseijuhtide algatusel ja nii tegutseb tema ka praegu nende isiklikul toetusel ja initsiatiivil. Eriti kahes suunas tegutseb see komisjon meie päevil, need ülesanded olid ka mõõduandvateks komisjoni asutamisel viie aasta eest: ühelt poolt püütakse lihtsustada üksikute politseiasutuste ametlikku läbikäimist üksteisega, mida ei tohiks takistada riikide piirid, ja teiselt poolt võideldakse rahvusvahelise kuritegevuse vastu, eeskätt raha ja rahamärkide võltsijate vastu, kes moodustavad enesest muidugi kõige kardetavama osa rahvusvahelistest kurjategijatest.

Varematel aegadel, näiteks veel enne maailmasõda, polnud võimalik mõnel saksa politseiasutusel pöörduda otsekohe mõne prantsuse politseiasutuse poole kiire asjatoimetuse puhul. Kui, näiteks, Berliinis keegi saatis korda tapmise ja põgenes Pariisi, tuli politsei- ja kohtu- võimudel asju ajada vastavate saadikute ja välisministeeriumide kaudu. On selge, et mõrtsukas, kes suutis jõuda üle Saksamaa piiride Prantsusmaale, võis endise olukorra juures sarnasel korral juba vabalt hingata ja kaunis aeglaselt kalkuleerida, kuhu edasi põgeneda.

Üsna keeruliseks muutus olukord, kui kuritegu ei juhtunud Preisimaal. Oletame, et tapmist toimetati Hamburgis. Po-

litsei pidi terve asjatoimetuse muidugi üle andma vastavale kohtule. Kohus vaatas asja läbi ja kalkuleeris, kas on võimalik nõuda Prantsusmaalt kurjategija väljaandmist maksvate vastavate konventsioonide alusel. Kui kohus jõudis jaatavale seisukohale, toimetati süüdistusakt Hamburgi senati justiitsosakonnale, kust akt edasi rändas Hamburgi linna esindajale (või saadikule) Berliinis. Saadik, resp. esindaja andis akti vastava palvega üle välisministeeriumile. Viimane pöördus saksa saadiku poole Pariisis ja palus akti edasi anda prantsuse välisministeeriumile palvega süüdistusasi ja väljaõudmise palve toimetada prantsuse justiits- või siseministeeriumi kätte. Vastav prantsuse ministeerium andis siis lõpuks politseile käsu kurjategija tabamiseks ja areteerimiseks. Enne kui terve see keeruline aparaat või „armetu ja roostetanud kurjategijate väljaandmise konventsioonide masin“ (Sir Basil Thomson) tegevusse astus, olid mitu kuud möödunud. Loomulikult ei oodanud kurjategija nii kaua, kui politsei teda kord sai tulla areteerima, ta oli ikkagi nii kaval, et selle asemel, et rahulikult istuda Pariisi kohvikus ja oodata politseimehi, põgenes teatud aja pärast. Kui areteerimise käsk jõudis politsei kätte, oli kurjategija juba peale esimese puhkamise teel Tokiosse, Lõuna-Ameerikasse või mujale.

Rahvusvaheline politsei tõi sellesse olukorda põhjaliku muutuse. Esimeseks ja peaküsimuseks 1923. a. kongressil oli politseide otsekohese läbikäimise sisseadmine, s. o. diplomaatilise tee kõrvaldamine. Muidugi ei saadud seda maksmata panna mõnesuguste lepingutega, sest kongressil puudusid selleks volitused, vaid läbi ajada tuli esialgu niisama, s. o. suuliste kokkulepete alusel üksikute riikide politsei esindajate vahel. Nimelt andsid 1923. a. kongressist osavõtjad lubaduse üksteisele kurjategijate tagaajamise ja areteerimises nii palju vastu tulla, kui seda vähegi lubavad vastava riigi seadused. Edasi seati üles põhimõte, et selles sihis tuleb tulla vastu ka nende riikide politseiasutustele, kes oma esindajaid kongressile ei saatnud, tingimusel muidugi, et kirjeldatud abiandmine sünniks vastastikkuse alusel. Ka lubasid 1923. a. kongressi liikmed astuda tarvilisi samme oma valitsuste ees, et tehtud kokkulepped omaksid seadusliku jõu, s. o.

et riigid hakkaksid sõlmima üksteisega vastavaid konventsioone. Edasi otsustati seada politsei kõva valve alla kõik need kurjategijad, kelle kohta on teada, et nad on kuskil vöoral maal saatnud kuriteo toime ja põgenenud. Sarnane valve on muidugi ainult tarviline seal, kus maksev kord ei luba niisuguse kurjategija vahi alla võtmist ilma vastava riigi kohtu- või politseivöimude väljanöudmiseta. Loomulikult on jutt ainult kriminaalkurjategijatest, kuna poliitilised emigrandid niisuguse korra alla ei käi. Kõik need otsused on huvitavad seetöttu, et need täpselt sobivad ettepanekutega, mida tegi tuntud saksa kriminalist Heindl rahvusvahelisel politseikongressil Monacos 1914. aastal. Teiste sõnadega jätkati tööd pärast maailmasöja lõppu täpselt samas suunas nagu seda algatati veel enne suurt söda.

Asi seisab selles, et juba enne söda astusid kokku mõned rahvusvahelised politseikongressid. Alatasa suurenev ja kõvenev rahvusvaheline kuritegevus nõudis mingisuguseid samme politsei poolt, mis oleksid sihitud selle kuritegevuse vastu võitlemise poole. Kuid kõik need varemalt peetud kongressid ei annud mingisuguseid positiivseid tagajärgi, mille peapöjhjuseks tuleb küll vist lugeda seda asjaolu, et öieti ükski neist kongressidest ei olnud rahvusvaheline selle sõna tösises mõttes. 1909. ja 1912. a. kongressid peeti ainult hispaania keelt rääkivatele rahvastele, 1913. a. konverentsist võtsid osa ainult Ameerika riikide politseijuhid ja 1914. a. kongressil puudusid Inglismaa ja ingliskeelt rääkivate riikide ja maade esindajad. Eriliselt halb oli, et just 1914. a. konverentsist ei võtnud osa praktilised ameeriklased ega kaineltmõtledjad inglased. Sellel kongressil tehti hulk praktilisi ja kasulikke ettepanekuid, kuid need ei läinud läbi, just seetöttu need ei leidnud üldist poolehoidu, et puudusid isikud, kes oleksid aru saanud sellest, mis tähtis ainult politseile võitluses rahvusvahelise kuritegevuse vastu. Romaani rahvaste esindajad olid kongressil ülekaalus ja nad nõudsid asju, mis teoreetiliselt ilusad ja tähtsad, mis aga praktiliselt läbiviimatud. Nii, näiteks, taheti sisse seada rahvusvaheliselt korraldatud kurjategijate otsimine. Selle alusel oleks iga riigi politseiametnikul, kellel selleks vajalikud volitused, öigus sõita välisriiki

ja seal areteerida tagaotsitav kurjategija. Kongressil näidati — ja sellega tuli esimene praktiline raskus — et kavatsetava korra alusel võib prantsuse politseinik sõita Berliini ja seal areteerida ükskõik kelle, võib olla isegi süütu inimese. Ei tohi unustada, et tol ajal valitses juba väga terav vihavaen sakslaste ja prantslaste vahel, mis tegi otsekohe võimatuks ettepannud korra sisseseadmist. Sarnastel ja teistel põhjustel polnud siis ja pole ka praegu kirjeldatud kord mõeldav. Mõeldav isegi veel kaugemale. Panti ette ellu kutsuda rahvusvaheline liikuv politseibrigaad, kellel oleks igalpool täidesaatev võim. On loomulik, et ka niisugune ettepanek ei leidnud poolehoidu: juba siis toonitati, et sellist politseibrigaadi võib kasutada salakuulamiseks, et temal aga teiselt poolt praktilist tähtsust kuritegevuse vastu võitlemise alal ei ole, et tema segab riikide sisemistesse asjadesse jne. Saksa esindaja Heindl oli tol korral ainuke, kes tegi ettepanekuid, mis seisid kooskõlas tegeliku eluga. Tema nõudis, et politseiasutustele antakse õigus astuda otsekoheesse läbikäimise, nii et ära langeks diplomaatiline, palju aega nõudev tee, et politsei saaks anda edasi teise riigi politseile teateid kurjategijate kohta, et politseid informeeriks üksteist põgenenud kurjategijate kohta, et politseid saaksid teha üksteisele otsekoheid ettepanekuid, kuidas talitada põgenenud kurjategija suhtes. Teise riigi politseiasutustel pidi selle ettepaneku järgi õigus olema otsustada, mida ette võtta kurjategija suhtes, kelle tuleku üle riigipiirides oli saadud välismaalt informatsioon. Heindl motiveeris oma ettepanekut täiesti õieti, seletades, et iga riigi politseiasutused on sellest huvitatud, et põgenenud kurjategijat tabada ja kindlasse paika toimetada juba oma maa kodanikkude julgeoleku huvide pärast. Seda, mida Heindl nõudis asjata 1914. aastal Monacos, teostati 1923. aastal Viinis.

Peale politseiasutuste otsekohe läbikäimise üksteisega pühendati Viinis palju tähelepanu üksikutele rahvusvahelistele kuritegudele. Kõigepealt katsuti selle kohta selgusele jõuda, missugused kurjategijad on kõige hädaohtlikumad kõikidele riikidele. Amsterdami politseiinspektor Brockhoff juhtis koosolijate

tähelepanu võitlusele raha ja rahamärkide võltsijate vastu. Peab ütleva, et see samm oli diplomaatiliselt väga tark ja see alles suutis teha konverentsi tööd viljakaks. Rahavõltsimisi tuli ette tol ajal väga palju, riigid elasid läbi raskeid finants- ja majanduskriise, seepärast on arusaadav, et ülestõstetud küsimus kõiki väga huvitas ja seega löi selle pinna, mis oli vajalik edaspidisteks töödeks. Asjast polnud muidugi huvitatud ükski politsei esindaja, vaid eeskätt riigivalitsused. Rahavõltsimised toovad kahju riigi varandusele, nad on sihitud riigi maksujõu, riigi rahakursi vastu. Pealegi on rahavõltsimine sarnane ala, mis on külgetõmbav rahvusvahelistele kurjategijatele, see ala on õige tulukas ja võrdlemisi hädaohuta.

Kongressi liikmed otsustasid, arvesse võttes asja tähtsust ja selle kiiret iseloomu, otsekohe tunnustada Viinis asuv rahavõltsimiste vastu võitlemise büroo üleilmiliseks keskbürooks, kuhu tulevad saata kõik teated ja materjalid rahavõltsimiste kohta. Viini büroo on kohustatud tegema võltsimistest äratõmbeid ja ülesvõtteid ja neid saatma laiali politseiasutustele, nii et praeguse olukorra juures võivad kõik need politseiasutused, mis kuuluvad rahvusvahelise kriminaalpolitsei komisjoni liikmete hulka, saada ühe kuu jooksul äratõmbeid, ülesvõtteid ja teateid kõikidest rahavõltsimistest, mis on avalikuks tulnud.

Rahvusvaheline kriminaalpolitsei komisjon on teinud suure töö ära, tema võitluse astumine rahvusvahelise kuritegevuse vastu tähendab väga ja väga tähtsat edusammu politsei ajaloos. Kui praegu pannakse toime suurem kuritegu, siis on võimalik sellest otsekohe teada anda tervele maailmale ja kurjategija, kes põgenes pärast kuriteo kordasaatmist Londonist Tokiosse, peab teadma, et tema näpud ja tema isiku kirjeldus, kui tema isik on teada, on varem Tokios kui tema ise.

Senini saavutatud tagajärjed lasevad loota, et kriminaalpolitsei komisjon tulevikus suudab veel rohkem teha, suudab taotleda seda eesmärki, mille pärast ta kutsuti ellu viie aasta eest, panna piir rahvusvahelisele kuritegevusele ja sellega vähendada kuritegevust üldse.

R. S.

Spordi alalt.

Tallinna politsei spordiringi võistlused laskmises, kergejõustikus ja jalgrattasõidus.

19. ja 20. juunil s. a. korraldas Tallinna politsei spordiring omavahelised võistlused laskmises, kergejõustikus ja jalgrattasõidus. Võistlused olid laiaulatuslised, sarnledes oma iseloomult esivõistlustele. Tulemused ületasid esialgseid lootusi ja tõestasid pealinna ametnikkude sportlist kvaliteeti.

Võistlejad olid jaotatud A ja B klassi. Seda peab tervitama, sest konkurentsi tasapind ja huvi said tunduvalt tõstetud, millest vastava pildi annab suur osavõtjate arv.

Tulemused on A klassil vintpüssist laskmises (distsants 200 mtr., 15 lasku kolmest asendist): 1) kom. Freudenstein 136 punkti, 2) kord. Mugra 136 punkti, 3) konst. Sihv 133 pkt., 4) assist. Siirmann 129 pkt. B klassis: 1) assist. Kürenberg 128 pkt., 2) kord. Kaasik 117 pkt., 3) kord. Ehrlich 116 pkt., 4) assist. Baltser 114 pkt.

Laskmine revolvrüst (distsants 25 mtr., 15 lasku püsti käelt): A klass: 1) v. assist. Ernits 110 pkt., 2) konst. Sihv 105 pkt., 3) assist. Siirmann 95 pkt., 4) allkonst. Ausmann 94 pkt. B klass: 1) konst. Simpson 88 pkt., 2) v.-assist. Raudsepp 84 pkt., 3) v. assist. Tarkpea 82 pkt., 4) kordn. Pahka 81 pkt.

Laskmine spordipüssist (distsants 50 mtr., 15 lasku püsti käelt): A klass: 1) assist. Schütz 93 pkt., 2) kordn. Mugra 91 pkt., 3) kom. Freudenstein 84 pkt., 4) v. assist. Hansar 78 pkt. B. klass: 1) v. assist. Tarkpea 100 pkt., 2) kordn. Ehrlich 96 pkt., 3) kordn. Vill 94 pkt., 4) konst. Torbek 79 pkt.

Dr. Pedusaare rändauhinna laskmises omandas ratsareservi meeskond, tulles parima laskurina 1. kohale. Parimaks laskuriks osutus ratsareservi kordnik Mugra, kes omandas Dr. Pedusaare individuaal-auhinna (hõbe portsigarr).

Kergejõustik algas 100 mtr. jooksuga, milles kohtadele tulid A klassis: 1) v. kordn. Villo (11,4 sek.), 2) konst. Pupart (45 sm. järel), 3) konst. Steinberg (1 mtr. järel). B klassis: 1) kordn. Kaasik (12,5 sek.), 2) allkonst. Ausmann, 3) kordn. Margus.

Kuulitõuge: A klassis: 1) konst. Suuk (13,54 m.), 2) v. kordn. Neumann (13,36 m.), 3) konst. Teearu (12,35 m.). B klassis: 1) kordn. Margus (10,53 m.), 2) v. kordn. Villo, 3) kordn. Kaasik.

Kõrgushüpe: A klassis: 1) konst. Steinberg (165 sm.), 2) kordn. Villo (155 sm.), 3) konst. Pupart (155 sm.). B klassis: 1) kordn. Kaasik (150 sm.), 2) kordn. Amor, 3) kordn. Kaup.

5000 m. jooksus tuli A klassis: 1) konst. Laurson (16.38,4), 2) kordn. Kurm (16.49,0). B klass: 1) allkonst. Kivimägi (18.55,7), 2) kordn. Pahka, 3) kordn. Kirschbaum.

Kettaheide: A klass: 1) konst. Suuk (38,52 m.), 2) v. kordn. Neumann (38,48 m.), 3) konst. Teearu (36,10 m.).

Kaugushüpe: A klass: 1) konst. Pupart (6,52 m.), 2) konst. Steinberg (6,10 m.), 3) v. kordn. Villo (5,89 m.). B klass: 1) kordn. Kaasik (5,96 m.), 2) konst. Laupmann, 3) konst. Laurson.

400 m. jooks: A klass: 1) v. kordn. Villo (52,7 sek.), 2) konst. Pupart (53,3 sek.), 3) kordn. Luik (54,9 sek.).

4×100 m. teatejooksus andis 1. meeskond 12 mtr. teisele meeskonnale ette. Võitis 1. meeskond ajaga 46,2 sek., meeskonna koosseis: Villo, Steinberg, Pupart ja Tann. Palju lõbu pakkus humoristiline jooks, kohtadele tulid 1) Meltsov, 2) Margus, 3) Tammik, 4) Kirschbaum.

20. juunil oli Kadrioru ringteel võistlus jalgrattasõidus 5 ja 25 kilom. maaalal. 5 kilom. jalgrattasõidus tulid kohtadele: 1) allkonst. Horner (9 min. 59 sek.), 2) kordn. Müür (10 min. 03,2 sek.), 3) konst. Teearu (10 min. 04,0 sek.). 25 kilom. jalgrattasõidus saavutasid kohti: 1) konst. Teearu (51 min. 23 sek.), 2) kordn. Ööpik (52 min. 02 sek.), 3) Konst. Ladvas (52 min. 53 sek.), 4) allkonst. Horner.

Pärast lõunat jätkusid võistlused kergejõustikus E.S.S. „Kalevi“ väljal. Alustati 200 mtr. jooksuga, kusjuures tulid kohtadele A klassis: 1) konst. Pupart (23,6 sek.), 2) kordn. Villo (23,7 sek.), 3) abikom. H. Tann (24,6 sek.). B klassis: 1) kordn. Kaasik, 2) konst. Laupmann, 3) allkonst. Ausmann.

Raskusheide: A klass: 1) konst. Teearu (15,78 m.), 2) kordn. Neumann (15,34 m.), 3) konst. Suuk (14,63 m.). B klass: 1) kordn. Kaasik, 2) allkonst. Ausmann, 3) kordn. Villo.

Teivashüpe: A klass: 1) konst. Steinberg (2,9 mtr.), 2) konst. Teearu (2,8 m.), 3) v. kordn. Villo (2,7 m.).

1500 mtr. jooks: A klass: 1) konst. Laurson (4.23,3 sek.), 2) kordn. Kurm (4.34,3 sek.), 3) konst. Torbek (4.53,8 s.). B klass: 1) kordn. Eller, 2) v. kordn. Läll, 3) kordn. Reinmann.

Granaadiviske: A klass: 1) v. kordn. Neumann (54,12 mtr.), 2) konst. Suuk, 3) konst. Pupart. B klass: 1) kordn. Kaasik, 2) v. kordn. Kink, 3) kordn. Ehrlich.

Kolmikhüpe: 1) konst. Torbek (12,62 mtr.), 2) konst. Pupart, 3) konst. Steinberg.

3 kilom. käigus rakmetes tuli 1) konst. Pupart, 2) kordn. Läll, 3) kordn. Kurm.

5×200 mtr. teatejooksus andis esimene meeskond teisele meeskonnale 25 mtr. ette. Võitis teine meeskond ajaga 2 min. 05,9 sek., koosseisus: Teearu, Ausmann, Eller, Laurson ja Torbek.

Parimaks sportlaseks visketes tuli konstaabel Suuk 9 punktiga, omades o.-ü. „Esto“ eriauhinna, teiseks tuli Neumann.

Parim sportlane kergejõustikus oli 2. jsk. konstaabel Aleksander Pupart 4231 punktiga, 2) 6. jsk. v. kordn. Villo 3786 punktiga, 3) pref. konst. P. Steinberg 2435 punktiga. Konstaabel Pupart omandas Tallinna linnavalitsuse poolt väljapandud rändauhinna, mida tal kaitsta tuleb 3 aastat. Auhindu jagas välja politsei-abidirektor J. Sooman. R. K.

Ametlik osa.

Politseidirektori käsu kirjaga 25. juunist s. a. nr. 6.

on Herbert Peterson määratud konstaabliks Võru-Petseri abiprefektuuri koosseisu, arvates 1. juulist s. a.

Avaldatakse politseiametnikkude nimekiri, kes 19. juunil s. a. politseikooli juures katsekomisjoni ees eksternidena politseiameti kutsetunnistuse saamiseks eksamid sooritanud:

1) Konstaabli k. t. Ernst Raudsepp, 2) poliit. pol. agent Hans Pipar.

Avaldatakse 19. juunil s.a. politseikooli alama klassi lõpetanud kasvandikkude nimekiri, kes kohtadele määratud arvates 28. juunist s.a.:

Elmar Väljaots, Hugo Pavelts, Arnold Juurik, Johannes Vaine, Jakob Mikkau, August Kont, Ralf Paris, Heinrich Siider, Adolf Koppel, Johannes Reichard, Edgar Martinson, August Kala, Johannes Poom, Karl Pirn, Valter Zeiger, Karl Levoll, Oskar Ritson, Karl Karro, August Kudi, Paul Allik, Jakob Umjärv, Elmar

Tamm, Kristjan Vunk, Aleksander Annusfer, Evald Juhkam, Johannes Kulbach, Erich Joa, Aleksander Kristelstein, Alfred Tuulik, Vassili Kanep, Arnold Elken, Arnold Laubert, Oskar Mikser, Vassili Läheb, Friedrich Pikmann.

Politsei peavalitsuses on registreeritud:

1) Ajaleht „Järva“, hakkab ilmuma Paides, üks kord nädalas, väljaandja Aleksander Teder, vastutav toimetaja Juhan Illisson. „Järva“ trükitakse E. Hunti trükikojas, Viljandis.

2) Ajaleht „Punane Edasi“, hakkab ilmuma Nõmmel, üks kord nädalas; väljaandja Eesti tööliste partei keskkomitee, vastutav toimetaja Friedrich Ado p. Hist. „Punane Edasi“ trükitakse Nõmmel, Antovi trükikojas.

3) Ajakiri „Sõja Hüüd“, ilmub Tallinnas, üks kord kuus; väljaandja kristlik-filantroopiline ühing „Päästearmee“ Eestis, vastutav toimetaja Lovisa Bakul. „Sõja Hüüd“ trükitakse Tallinnas, Paalmani trükikojas.

Küsimusi ja kostmisi.

E. P. Küsimus. Kas R. T. nr. 3. — 1929. a. avaldatud „areteeritud varanduse hoidmise ja selle hindamise eest tasumaksmise määrus“ on maksev ka

riigi vastuvaidlemata maksude sissenõudmiste juures või ainult tsiviil-asjus.

Vastus. On maksev ainult tsiviil-asjus.

Kirjavastusi.

T. „Mõnd kergejõustiku treeningust ja arenemisvõimalusest“ ei lähe.

L. „Kas tapmine või enesekaitse?“ ei lähe.

Väljaandja: **Kohtu- ja siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.**

Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**

Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s i.

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

- Brikker, Aliide-Alviine** Karli tütar, välja antud Tartu linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 24. 8. 22 a. nr. 14398. (20649)
- Talv, Minna Kusta** tütar, välja antud Valga jaoskonna politseikomissariit 20. 8. 28 a. nr. 491. (20650)
- Tiit, Sinaiða Gustavi** tütar, välja antud Tartu linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 20. 1. 20 a. nr. 8184. (20651)
- Moser, Leena Juhani** tütar, välja antud Tartu linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 30. 12. 19 a. nr. 5798. (20652)
- Tänavots, Joosep,** välja antud Raudteepolitsei ülemalt 25. 11. 19 a. nr. 1501. (20747)
- Lunga (Luuga), Konstantin,** välja antud Narva jaoskonna politseikomissariit 1927 a. nr. 470. (20749)
- Viikvald, Voldemar,** välja antud Lehtse vallavalitsuselt 15. 3. 27 a. nr. 451. (20750)
- Hiob, Ulrike,** välja antud Lehtse vallavalitsuselt 23. 8. 20 a. nr. 992. (20751)
- Kirsén, Harald,** välja antud Kiiu vallavalitsuselt 15. 1. 29 a. nr. 11. (20752)
- Reinvald, Gustav,** välja antud Tallinna linna politsei 5. jaoskonna ülemalt 12. 12. 19 a. nr. 2752. (20753)
- Ennist, Aleksander,** välja antud Lehtse vallavalitsuselt 1923 a. (20756)

- Tannelson, Jüri,** välja antud Vaivara vallaval. 16. 12. 21 a. nr. 1576. (20754)
- Brückmann, Karl,** välja antud Raudteepolitsei ülemalt 16. 12. 19 a. nr. 3625. (20755)
- Kirspuu, Adele,** välja antud Lehtse vallavalitsuselt 1919 a. nr. 164. (20757)
- Arro, Aliide,** välja antud Narva linna politsei ülemalt 1921 a. (20758)
- Vares, Johanna,** välja antud Tallinna linna politsei 2. jaoskonna ülemalt 1919 a. (20759)
- Virks, Elmar,** välja antud Kapu vallavalitsuselt 1928 a. (20760)
- Laimets, Peeter,** välja antud Meremäe vallavalitsuselt 1923 a. nr. 67. (20761)
- Tass, Hans,** välja antud Ambla vallavalitsuselt 1929 a. nr. 190. (20762)
- Kotkas, Alma,** välja antud Albu vallavalitsuselt 1927 a. (20763)
- Lass, Aleksander,** välja antud Võhmuta vallavalitsuselt 24. 4. 29 a. nr. 140. (20764)
- Sadrak, Rosalie,** välja antud Undla vallavalitsuselt 1919 a. (20765)
- Lesenberg, Daniel,** välja antud Tallinna 5. jaoskonna politseikomissariit. (20766)
- Andreson, Johan,** välja antud Nõmküla vallavalitsuselt 3. 7. 22 a. nr. 1269. (20767)
- Rebane, Anna,** välja antud Tarvastu vallavalitsuselt 1920 a. (20771)

- Luibov, Rosalie, välja antud Lehtse vallavalitsuselt 1920. a. nr. 333. (20768)
- Abram, Elfriede, välja antud Tapa alevipolitsei ülemalt 10. 12. 19 a. nr. 608. (20769)
- Handorf, Gustav, välja antud Kapu vallavalitsuselt 12. 11. 25 a. nr. 198. (20770)
- Bockmann, Gustav, välja antud Albu vallavalitsuselt. (20772)
- Tikmann, Helene, välja antud Tapa alevivalitsuselt 14. 5. 25 a. nr. 108. (20780)
- Arenberg, Hilda Mihkli tütar, välja antud Tammiste vallavalitsuselt 5. 1. 1920 a. nr. 203. (15301)
- Arenberg, Mihkel Jaani poeg, välja antud Tammiste vallavalitsuselt 3. 1. 20 a. nr. 202. (15302)
- Pavelson, Johannes Mihkli poeg, välja antud Tammiste vallavalitsuselt 31. 5. 1920 a. nr. 351. (15303)
- Kivisild, Karl Jaani poeg, välja antud Tori vallavalitsuselt 28. 8. 28 a. nr. 135. (15304)
- Jantson, Jaan Jüri poeg, välja antud Tori vallavalitsuselt 30. 12. 19 a. nr. 393. (15306)
- Allikas, Marie Jaani tütar, välja antud Orajõe vallavalitsuselt 21. 11. 19 a. nr. 3. (15307)
- Kukk, Andres Andrese poeg, välja antud Tori vallavalitsuselt 7. 8. 28 a. nr. 114/610496. (15308)
- Zekker, Eduard Jaani poeg, välja antud Valga linna politsei ülemalt 28. 9. 20 a. nr. 8759. (20555)
- Keel, Peeter Mihkli poeg, välja antud Võru jaoskonna politseikomissariilt 27. 10. 1926 a. nr. 345. (20556)
- Hakmann, Gustav Johani poeg, välja antud Kasaritsa vallavalitsuselt 23. 8. 1921 a. nr. 99. (20557)
- Tolk, Ella Jaani tütar, välja antud Kasaritsa vallavalitsuselt 16. 3. 20 a. nr. 1166. (20558)
- Tolk, Mari Jaani tütar, välja antud Kasaritsa vallavalitsuselt 4. 1. 20 a. nr. 562. (20559)
- Soever, Alma Viido tütar, välja antud Peri vallavalitsuselt 13. 12. 19 a. nr. 296. (20560)
- Kuus, Liina Emilie tütar, välja antud Haanja vallavalitsuselt 31. 1. 20 a. nr. 714. (20561)
- Mitrovski, Jurka Jaani poeg, välja antud Vastseliina vallavalitsuselt 6. 5. 1927 a. nr. 69. (20562)
- Taber, Karl Tanila poeg, välja antud Vastseliina vallavalitsuselt 18. 5. 26 a. nr. 86. (20563)
- Raba, Hugo Jüri poeg, välja antud Kõlleste vallavalitsuselt 21. 12. 19 a. nr. 152. (20564)
- Olesk, Ernst Vidriku poeg, välja antud Vastseliina vallavalitsuselt 15. 2. 29 a. nr. 31. (20565)
- Pihor, Karl Mihkli poeg, välja antud Vastseliina vallavalitsuselt 11. 12. 19 a. nr. 51. (20566)
- Selts, Johan Johani poeg, välja antud Timo vallavalitsuselt 30. 11. 26 a. nr. 122. (20567)
- Padar, Marta Jakobi tütar, välja antud Timo vallavalitsuselt 1919 a. nr. 222. (20568)
- Kranich, Paul Karli poeg, välja antud Vastseliina vallavalitsuselt 28. 9. 26 a. nr. 126. (20569)
- Virm, Emilie Peetri tütar, välja antud Lasva vallavalitsuselt 25. 3. 19 a. nr. 57. (20570)
- Stern, Therese, välja antud Tapa alevi politsei ülemalt 13. 12. 19 a. nr. 588. (20774)
- Kross, Marie, välja antud Tallinna linna politsei 5. jaoskonna ülemalt 8. 3. 20 a. nr. 8815. (20858)
- Reimann, Johannes, välja antud Tallinna linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 12. 12. 24 a. nr. 3730. (20860)
- Meibaum, Johannes, välja antud Tallinna linna politsei 5. jaoskonna ülemalt 13. 3. 20 a. nr. 9513. (20861)
- Mikk, Gunnar, välja antud Tallinna 5. jaoskonna politseikomissariilt 10. 9. 27 a. nr. 889. (20862)
- Sõrmus, Elisabeth, välja antud Tallinna linna politsei 2. jaoskonna ülemalt 21. 1. 1920 a. nr. 11205. (20863)
- Hoffert, Anna, välja antud Erastvere vallavalitsuselt 17. 12. 19 a. nr. 652. (20864)
- Maalt, Juuli, välja antud Tallinna linna politsei 5. jaoskonna ülemalt 19. 9. 23 a. nr. 1536. (20865)
- Krausberg, Evald, välja antud Hageri vallavalitsuselt 17. 12. 26 a. nr. 131. (20866)
- Selge, Salme, välja antud Sangaste vallavalitsuselt 3. 7. 23 a. nr. 75. (20867)

- Öströv, Helene, välja antud Tallinna linna politsei 6. jaoskonna ülemalt 27. 12. 23 a. nr. 1118. (20870)
- Puhvel, Herman, välja antud Tallinna 1. jaoskonna politseikomissariilt 1927 a. nr. 8576. (20871)
- Vöhrmann, Robert Hansu poeg, välja antud Tartu linna 1. jaoskonna politseikomissariilt 6. 3. 26 a. nr. 243. (21016)
- Oberpal, Helene Aleksei tütar, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 28. 2. 22 a. nr. 11572. (21017)
- Lanter, August-Eduard Mihkli poeg, välja antud Senno vallavalitsuselt 7. 5. 23 a. nr. 436. (21018)
- Keedus, August-Elmar, välja antud Krüüdneri vallavalitsuselt 15. 2. 22 a. nr. 726. (21019)
- Unger, Artur Karli poeg, välja antud Tartu linna politsei 2. jaoskonna ülemalt 7. 8. 20 a. nr. 14897. (21020)
- Mann, Rosalie Heinrichi tütar, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 23. 1. 20 a. nr. 7461. (21021)
- Sülk, Amalie Karli tütar, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 21. 11. 19 a. nr. 450. (21022)
- Vichmann, Elisabeth Johani tütar, välja antud Tartu linna politsei ülemalt 28. 11. 19 a. nr. 1287. (21025)
- Birk, Emmeline Georgi tütar, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 10. 12. 19 a. nr. 4026. (21024)
- Norits, Johannes Jaani poeg, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 4. 12. 19 a. nr. 2315. (21025)
- Tiltzen, Alma-Charlotte, välja antud Pärnu linna politsei ülemalt 19. 12. 19 a. nr. 6334. (21026)
- Saag, Salme Johani tütar, välja antud Viljandi linna politsei ülemalt 29. 4. 1924 a. nr. 1220. (21027)
- Kiis, August Hansu poeg, välja antud Ropka vallavalitsuselt 6. 3. 20 a. nr. 745. (21028)
- Lerche, Juuli Jaagu tütar, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 13. 8. 19 a. nr. 4695. (21029)
- Simm, Daavet Ado poeg, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 20. 12. 19 a. nr. 5672. (21030)
- Margus, Emilie-Kristine Andrese tütar, välja antud Paide linna politsei ülemalt 10. 12. 19 a. nr. 944. (21155)
- Spirka, Aleksander Andrese poeg, välja antud Narva linna politsei ülemalt 6. 2. 1922 a. nr. 30703. (21156)
- Hügel, Maali Jaani tütar, välja antud Paide linna politsei ülemalt 9. 12. 19 a. nr. 907. (114)
- Koll, Jette-Marie, välja antud Mäo vallavalitsuselt 10. 11. 27 a. nr. 103.
- Pimpernell, Karl Gustavi poeg, välja antud Veinjärve vallavalitsuselt 8. 3. 1928 a. nr. 1842.
- Järs (Danner), Salme Johani tütar, välja antud Viljandi linna politsei ülemalt 9. 12. 19 a. nr. 2865.
- Seire, Johannes Ado poeg, välja antud Esna vallavalitsuselt 4. 10. 27 a. nr. 145.
- Leemann, Juhan Jüri poeg, välja antud Veinjärve vallavalitsuselt 30. 12. 24 a. nr. 745. (233)
- Viltdt, Erich Hansu poeg, välja antud Viljandi maakonna politsei 4. jaoskonna ülemalt 20. 11. 19 a. nr. 607. (230)
- Kuhi, Stepan Filipi poeg, välja antud Vilo vallavalitsuselt 27. 4. 23 a. nr. 438/67709. (232)
- Koik, Margarethe Magnuse tütar, välja antud Paide linna politsei ülemalt 20. 12. 1919 a. nr. 1712. (252)
- Tannel, Johannes Jüri poeg, välja antud Anna vallavalitsuselt 12. 11. 28 a. nr. 526.
- Tuul, Anna, välja antud Tallinna linna politsei 2. jaoskonna ülemalt 7. 3. 25 a. nr. 4425. (21943)
- Karjane, Miina, välja antud Tallinna linna politsei 3. jaoskonna ülemalt 3. 11. 1924 a. nr. 4271-a. (21944)
- Kübar, August, välja antud Loona vallavalitsuselt 1927 a. nr. 19. (21945)
- Kask, Alma, välja antud Tallinna linna politsei 6. jaoskonna ülemalt 3. 12. 19 aastal nr. 3493. (21947)
- Barošnikov, Anna, välja antud Tallinna 2. jaoskonna politseikomissariilt 2. 11. 26 a. nr. 1758. (21948)
- Silberberg, Johannes, välja antud Harku vallavalitsuselt 1928 a. (21949)
- Seitman, Ludvig, välja antud Rae vallavalitsuselt 1925 a. (21950)
- Kõik, Gustav, välja antud Ropka vallavalitsuselt 15. 2. 20 a. nr. 666. (21951)
- Vahman, Martin, välja antud Tallinna 3. jaoskonna politseikomissariilt 15. 12. 1928 a. nr. 1391. (21952)
- Proman, August, välja antud Rae vallavalitsuselt 23. 8. 21 a. (21953)
- Liideman, Maali, välja antud Ambla vallavalitsuselt 1921 a. nr. 1843. (21954)

- Kala, Emilie, välja antud Tallinna 3. jaoskonna politseikomissariilt 6. 2. 29 a. nr. 1725. (21955)
- Hansum, Elviine, välja antud Viimsi vallavalitsuselt 20. 2. 20 a. nr. 364. (21956)
- Mänd, Amanda, välja antud Viimsi vallavalitsuselt 24. 3. 25 a. nr. 383. (21957)
- Rammo, Eduard, välja antud Veriora vallavalitsuselt 19. 1. 20 a. nr. 416.
- Pani, Liisa, välja antud Räpina vallavalitsuselt 9. 2. 20 a. nr. 380.
- Talli (Tälli), Jaan, välja antud Moisekatsi vallavalitsuselt 7. 3. 24 a. nr. 103.
- Vanik, Elisabeth, välja antud Koiola vallavalitsuselt 23. 1. 20 a. nr. 423.
- Laur, Samuel, välja antud Koiola vallavalitsuselt 15. 3. 25 a. nr. 115.
- Soots, Jaak Jaani poeg, välja antud Pati vallavalitsuselt 30. 12. 19 a. nr. 327. (43493)
- Siivermann, Heinrich Tõnise poeg. (43494)
- Njugin, Aleksander Jakobi poeg, välja antud Tallinna linna politsei 2. jaoskonna ülemalt. (43495)
- Tiitus, Aleksander Pritsu poeg, välja antud Kilingi-Nõmme alevivalitsuselt 6. 2. 20 a. nr. 275. (43558)
- Adamas, Johannes, välja antud Rägavere vallavalitsuselt 30. 1. 25 a. nr. 75.
- Tarik, Jaan Siimu poeg, välja antud Pada vallavalitsuselt 19.12.19 a. nr. 533.
- Pärn, Anette Jakobi tütar, välja antud Lohusoo vallavalitsuselt 24. 12. 19 a. nr. 787.
- Kaube, Jaan.
- Trankman, August Antoni poeg, välja antud Voka vallavalitsuselt 20. 11. 26 a. nr. 259.
- Julle, Helmi Gustavi tütar, välja antud Haljala vallavalitsuselt 20. 12. 22 a. nr. 1355.
- Lall, Helmi Johani tütar. (43575)
- Ivask, Adele Juhani tütar, välja antud Tartu linna politsei 1. jaoskonna ülemalt nr. 2730. (43571)
- Veit, Ella Maarja tütar, välja antud Varangu vallavalitsuselt 1925 a.
- Esku, Hans Jüri poeg, välja antud Rakvere linna politsei jaoskonna ülemalt 1. 12. 19 a. nr. 1322.
- Heeringson, Jakob Viido poeg, välja antud Meeksi vallavalitsuselt 20. 4. 20 aastal nr. 991.
- Saaremets, Peeter, välja antud Raudteede politsei ülemalt 27. 1. 20 a. nr. 7013.
- Käbin, Johannes Jaani poeg, välja antud Jõhvi alevivalitsuselt 31. 8. 25 a. nr. 377.
- Blekstein, Linda Hendriku tütar, välja antud Uue-Põltsamaa vallavalitsuselt 14. 11. 24 a. nr. 97/55315.
- Neidorf, Magnus Gustavi poeg, välja antud Kõnnu vallavalitsuselt 13. 1. 20 a. nr. 506. (19471)
- Kvelstein, Jakob Jakobi poeg, välja antud Tallinna linna politsei 1. jaoskonna ülemalt 5. 3. 20 a. nr. 8170. (19472)
- Vasar, Mari Reinu tütar, välja antud Kavilda vallavalitsuselt nr. 337. (19473)
- Noor, Maria Madise tütar, välja antud Raasiku vallavalitsuselt 24. 3. 20 a. nr. 697. (19474)
- Reisberg, Aleksander Jaani poeg, välja antud Tallinna linna politsei 2. jaoskonna ülemalt 16. 4. 20 a. nr. 8764. (19475)
- Lilleberg, Alma Jaani tütar, välja antud Kodasoo vallavalitsuselt 30. 12. 19 a. nr. 325. (19476)
- Rooberg, Elviine Jüri tütar, välja antud Jõeletme vallavalitsuselt 13. 1. 20 a. nr. 712. (19477)
- Lambot, Ville Jaani poeg, välja antud Kiiu vallavalitsuselt 31. 12. 1924 a. nr. 84. (19480)
- Nürmann, Aliide Tõnise tütar, välja antud Peningi vallavalitsuselt 10. 2. 20 a. nr. 904. (19481)
- Lass, Vilhelmine Johani tütar, välja antud Alavere vallavalitsuselt 2. 1. 20 a. nr. 438. (19482)
- Veidebaum, Helene, välja antud Peningi vallavalitsuselt 14. 1. 21 a. nr. 401. (19485)
- Meistermann, Voldemar Johani poeg, välja antud Kõnnu vallavalitsuselt 21. 5. 1924 a. nr. 108. (19487)
- Tombach, Joh. Gustavi poeg, välja antud Kiiu vallavalitsuselt 16. 2. 23 a. nr. 13. (19488)
- Pikk, Jüri Päärna poeg, välja antud Kujavajõe vallavalitsuselt 2. 12. 24 a. nr. 160. (19489)
- Sein, Johannes Hansu poeg, välja antud Ravila vallavalitsuselt 29. 12. 19 a. nr. 108. (19490)
- Mägis, Rudolf Jüri poeg, välja antud Ravila vallavalitsuselt 8. 1. 26 a. nr. 3. (19491)

L a g e, Johannes Johani poeg, välja antud Rae vallavalitsuselt 28. 2. 20 a. nr. 1570. (19492)

V a h t r a s, Madli Jaani tütar, välja antud Kolga vallavalitsuselt 1919 a. nr. 474. (19493)

H i n t e r f e l d t, Ida Eduardi tütar, välja antud Kolga vallavalitsuselt 17. 2. 19 a. nr. 1919. (19494)

M a d i s s o n, Bernhard Liisa poeg, välja antud Tallinna linna politsei 5. jaoskonna ülemalt 5. 2. 25 a. nr. 483. (19495)

K a d a k a s, Johanna Joh. tütar, välja antud Jõeletme vallavalitsuselt 17. 5. 27 a. nr. 86. (19496)

R e i n v a l d t, Georg Mardi poeg, välja antud Tuhala vallavalitsuselt 28. 3. 25 a. nr. 29. (19497)

M a d a l, Viktor Akulina poeg, välja antud Lihula vallavalitsuselt 4. 11. 27 a. nr. 156. (19499)

R a j a, Hans Hansu poeg, välja antud Kuidavajõe vallavalitsuselt 8. 4. 20 a. nr. 1030. (19500)

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised tunnistused:

M a r a s t, August Jaani poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus ja laskeriista hoidmise tunnistus.

T a m m, Mihkel Jakobi poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 1228, välja antud Viru kaitseväe ringkonna ülemalt 20. 11. 20 a. (19547)

B a c h a n s, Rudolf Juhani poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 3087, välja antud 10. jalaväe polgu ülemalt 30. 8. 1922 a. (19551)

J u š k i n, Ivan Aleksei poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 30/10607, välja antud Petseri maakonna rahvaväe komisjonilt 28. 10. 20 a.

K r u u s e, Artur Juhani poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 1008, välja antud Harju maakonna rahvaväe ülemalt 10. 1. 22 a.

J e r e m, Gustav Augusti poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 1598, välja antud S/L „Lembitu“ komandörikt 30. 11. 1926 a.

R a n t s l i, Artur Hansu poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 744, välja antud 1. diviisi suurtükiväe grupi ülemalt 4. 4.24 a.

R u l l, Jaan Jaani poeg, hobusepass nr. 18, välja antud Alliku vallavalitsuselt 27. 9. 1928 a.

P u n g, Kristjan Karli poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 2555, välja antud Inseneri pataljoni ülemalt 23. 5. 1921 a.

V e s t e n b e r g, Robert Tõnu poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 170, välja antud 10. jalaväe rügemendi ülemalt 28. 9. 27 a.

D i t m a n n, Jakob Jakobi poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 3679, välja antud 1. jalaväe rügemendi ülemalt 23. 4. 1923 a.

P a l u t a j a, Jaak Hansu poeg, laskeriistaluba nr. 2445, välja antud Viljandi-Pärnu abiprefektilt 20. 11. 25 a.

H o b u s e p a s s nr. 465, välja antud Kirbla vallavalitsuselt 15. 1. 21 a.

H o b u s e p a s s nr. 905, välja antud Kirbla vallavalitsuselt 3. 8. 22 a.

K a b e l, Jaan Tõnu poeg, pensionitunnistus nr. 634, välja antud töö-hoolekandeministeeriumilt 31. 10. 25 a.

T i i t s, Otto Jaani poeg, hobusepass nr. 343, välja antud Tarvastu vallavalitsuselt 13. 1. 21 a. (43555)

K u k k, Jaan, hobusepass nr. 27, välja antud Kirbla vallavalitsuselt 11. 1. 21 a.

S c h m i d t, Johannes Tõnise poeg, hobusepass nr. 116, välja antud Mäo vallavalitsuselt 9. 11. 25 a.

H o b u s e p a s s nr. 138, välja antud Tahkuranna vallavalitsuselt 10. 12. 20 a. (43567)

S a a t, Peeter Johani poeg, hobusepass nr. 228, välja antud Aidu vallavalitsuselt 18. 12. 20 a. (43559)

T r a n k m a n, August Antoni poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 780, välja antud Viru kaitseväe ringkonna ülemalt 27. 2. 29 a.

P l o t n i k o v a, Olga Mihkli tütar, välispass nr. 16213, välja antud NSWL valitsuse poolt Moskvas 1923 a.

K a u b e, Jaan, hobusepass.

P o m m, August Jaani poeg, sõjaväest vabastamise tunnistus nr. 6726, välja antud Tartu komandandi komando ülemalt 21. 4. 20 a.

P o m m, August Jaani poeg, maasaamise tunnistus nr. 4108, välja antud Tartu sõjaväe ringkonna ülemalt 19. 3. 24 a.

V i n o g r a d o v, Ivan Mihaili poeg, Nansenipass nr. 8184/15087, välja antud politsei peavalitsuselt 30. 5. 24 a. (43572)

E s k u, Hans Jüri poeg, laskeriistaluba nr. 1287, välja antud Viru-Järva prefektilt 17. 10. 28 a.